

Sygn. akt IV CZ 61/15

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski

SSN Anna Kozłowska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Gminy Bydgoszcz

przeciwko B. B. , J. B.,

J. B.1 i A. B.

o wydanie nieruchomości,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 2 grudnia 2015 r.,

zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 18 maja 2015 r., sygn. akt II Ca 141/13,

1. oddala zażalenie;

2. zasądza od pozwanych na rzecz powódki kwotę 600 (sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy odrzucił skargę kasacyjną pozwanych od wyroku tego Sądu z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie z powództwa Gminy Bydgoszcz o wydanie nieruchomości wskazując, że z uwagi na wartość przedmiotu sporu oznaczoną na kwotę 3.513,51 zł skarga kasacyjna jest niedopuszczalna.

W zażaleniu na to postanowienie pozwani domagali się jego uchylenia, podnosząc, że z uwagi na żądanie wydania odnoszące się do nieruchomości, przedmiotem sporu jest ta nieruchomość, a jej wartość jest inna niż błędnie wskazana w pozwie i wartość ta może być zweryfikowana również przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 23² k.p.c., wprowadzonym do porządku prawnego z dniem 2 marca 2006 r. przez art. 126 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2005 r., Nr 167, poz.1398), „w sprawach o wydanie nieruchomości posiadanej bez tytułu prawnego lub na podstawie tytułu innego niż najem lub dzierżawa, wartość przedmiotu sporu oblicza się przyjmując, stosownie do rodzaju nieruchomości i sposobu korzystania z niej, podaną przez powoda sumę odpowiadającą trzymiesięcznemu czynszowi najmu lub dzierżawy należnemu od danego rodzaju nieruchomości”. Zgodnie z treścią tego przepisu powód w pozwie wniesionym w dniu 25 października 2010 r., wartość przedmiotu sporu określił na kwotę 3.513, 51 zł. W pozwie powód zamieścił ponadto rozliczenie, które doprowadziło do ustalenia kwoty 3.513,51 zł i powołał tenże przepis, jako podstawę prawną tak określonej wartości przedmiotu sporu. Wartość ta na żadnym etapie sporu nie była kwestionowana przez pozwanych.

Ponieważ, zgodnie z art. 398² § 2 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu sporu jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, odrzucanie przez Sąd Okręgowy skargi kasacyjnej pozwanych, z uwagi na niższą niż próg ustawowy wartość przedmiotu sporu, nie mogło być poczytane za nieprawidłowe.

Z przedstawionej zatem przyczyny, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 394¹ § 1 i 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 398²¹ w związku z art. 391 § 1 i art. 108 § 1 oraz § 6 pkt 3 i § 12 ust. 2 pkt rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).